

АМЕРИЧКА НАУЧНА ФОНДАЦИЈА КАО СПОНЗОР СПЕЦИЈАЛНОГ РАТА ПРОТИВ ЈУГОСЛАВИЈЕ

ВЛАДА СТАТИРА

● За „Фулбрајта“ занимљивији наши стручњаци из друштвено-политичких наука од техничара и медицинара ● Амерички амбасадор одбија захтев наших власти ● Како су бирани кандидати за „Лидерс програм“ и „Салцбуршки семинар“ ● Какве су задатке добијали Американци после „усавршавања“

Какви су били, према нашим обавештајним изворима из 1984. и ранијих година, принципи реализације „Фулбрајтовог“ програма за СФРЈ? Наша влада је још 1977. године уочила негативне последице по безбедност наше земље, иако је истовремено признато право у равноправности његове примене.

● СИБ је на седници 1980. године (443) констатовао да су САД прихватиле све наше предлоге за његову прихватљивију реализацију, сем оне основне – избора наших грађана који ће моћи да користе услуге те чувене Фондације. Наиме, америчке кандидате су искључиво бирале институције у САД, а „нама“ је остало само да прихватимо одабране са конкурса који су били објављени у нашој штампи! Наш захтев да и у ту сферу интелектуалног образовања има право да се умеша и наша влада, одбијао је и тадашњи

амерички амбасадор господин Андерсон.

Јавни конкурс

Према постојећим подацима, од 1964. до 1983. на јавним конкурсима за добијање Фулбрајтове стипендије за усавршавања знања у САД конкурисало је више од четири хиљаде кандидата из свих научних области. Само 1985. било их је на списку више од 500 али је тада примљено само - 50!

● Сви су били обавезни да поднесу детаљне податке о себи

и свом знању, али је амерички представник посебно инсистирао на питању „због чега желе да се усавршавају у САД“. Записник о том „саслушању“ користио се за „проучавање“ и избор кандидата за програме на које се они позивају, али - мимо наших институција! То се, у првом реду, према нашим обавештајним изворима, односило на такозвани ЛИДЕРС програм, „Салцбуршки семинар“ и на разне курсеве за тв-водителје, новинаре, писце или уметнике. У том смислу је карактеристично да се напомене да се тај третман посебно односио на прикупљање података о нашим научницима и друштвено-политичким радницима који су желели да учествују на „Салцбуршком семинару“, због чега је клаузула о „јавном конкурс“ остала у важности и у променама споразума између САД и СФРЈ 1984. године“.

Како до стипендије

● На почетку примене заједничког споразума било је предвиђено да наши кандидати (према америчком критеријуму) буду прихваћени на усавршавање из области природно-техничких наука, медицине и фундаменталних истраживања. Што је време више одмицало, све је више примано кандидата за изучавање друштвених наука (1985. тај однос износио је 42 према 58 одсто у корист ових других), док је код америчких стипендиста у СФРЈ друштвене науке изучавало чак 68 одсто!

● И за овај преседан нашао се изговор, иако је било јасно да Американци желе да што више „купе“ најстручније југословенске „мозгове“ за које су сматрали (с разлогом) да су „супериорнији и способнији“ од оних који су желели да се посвете друштвеним наукама. Јер, подаци кажу да је од 23 „фулбрајтовца“ који су остали или накнадно отишли у САД, чак 21 стручњак био из редова техничких и медицинских наука, а само двојица из друштвених!

Прави разлог за овакво стање био је у нашем тумачењу да је „одлив мозгова“ у САД пре свега потребан тој земљи која није ни динара уложила за њихово усавршавање у СФРЈ. Али, у другом случају, друштвена интелигенција се могла боље користити у сопственој земљи (дакле у СФРЈ), поготово ако није променила политичка опредељења.

Све оне који се нису уклапали у ту шему, САД су могле лако да протерају из земље али се рачунало и на могућност да друштвено-политички образовани научници могу лакше да се употребе за вођење такозваног специјалног рата. Сматрало се, на пример, да су они „заслепљени“ богатством америчког друштва што је могло да изазове колебања у њиховом политичком опредељењу када се врате у СФРЈ, са новим идејама или чак практичним опозиционим понашањем.

За разлику од наших, амерички друштвено-политички стипендисти у Југославији нису били обавезни, после „усавршавања“ да се врате у своју земљу. Они су имали посебне задатке: да учествују у специјалном рату против СФРЈ на њеном терену. Да то није било случајно, доказује и ускраћивање боравка Фреду Варнеру, америчком научнику, у Југославији.

А. Војводић

(Сутра: ПРОФЕСОР НИЈЕ СПРЕМАН ЗА СПЕЦИЈАЛНИ ЗАДАТАК)

И МИ ОЧЕКУЈЕМО БОЉЕ ДАНЕ

● Један од директора ове авио-компаније рекао да се нада обнављању добре сарадње са ЈАТ-ом

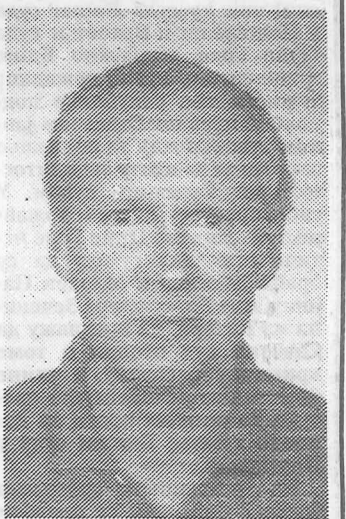
У хотелу „Хајат“, у Београду, немачка ваздухопловна компанија „Луфтханза“ приредила је пријем поводом доласка на дужност новог председника, господина Манфреда Фока.

На свечаности којој су присуствовали представници немачке амбасаде са отправником послова доктором Шрегенсом на челу.

Господин Гинтер Ото, директор „Луфтханзе“ за средњу и источну Европу, рекао је:

„Имао сам част да 24. октобра прошле године допућем у Београд првим авионом „Луфтханзе“ после двогодишње паузе. Због ситуације у којој се нашава земља, а против наше воље, нисмо имали прилику да 1992. прославимо 25-годишњицу летења на југословенским линијама. Надам се да ћемо 1997. имати ту прилику да прославимо три деценије успешне сарадње са вашом земљом.“

Господин Ото нагласио је да су резултати у протеклих шест месеци врло добри, што се тиче путничког саобраћаја, а ог-

За лепа будућа времена: Манфред Фок

раничени у карго-превозу, јер су још на снази извесна ограничења светске заједнице. Он очекује обнављање добре сарадње с ЈАТ-ом, која је прекинута пре три године због санкција.

Д. В.

ИНТЕРВЕНЦИЈА ВЕТЕРИНАРА У ПЕЊИЦИМА

СПРЕЧЕНА ТРИХИНЕЛОЗА

● Спаљена оболела крмача тешка 220 кила

У селу Огар, општина Пењници, ветеринари Митар Митровић и Владан Товаровић утврдили су недавно трихиноскопским прегледом крмаче од 220 кила да је била „начичкана“ ларвама „трихинеле спиралис“. У присуству републичког ветеринарског инспектора Мирослава Стојића оболела счиња је спаљена.

Двојица пријатеља заједнички су купили крмачу од сељака (име познато редакцији) у Огару у намери да је прераде у месне прерађевине и маст.

Срећа је што смо благовремено интервенисали. Да су је користили за јело, било би знатно оболелих - због јаке инвазије трихинеле - каже инспектор Стојић. Б. Пр.

Немоћ наших савезних органа или нешто друго: зграда Савезног извршног већа

КАКО ЈЕ ЈЕВРЕМ ПАНТЕЛИЋ УМРО НА АУТОБУСКОЈ СТАНИЦИ У КРАГУЈЕВЦУ

СМРТ ИЗ ШИБИЦЕ

● Насео на трик шибичара, изгубио 300 марака и добио инфаркт ● Беживотно тело уклоњено тек после неколико сати ● Путници згражени призором

Јеврем Пантелић из Тутина није ни слутно да ће му се на аутобуској станици у Крагујевцу десити оно најгоре. Успешно је завршио све послове у граду на Лепеници и у прошлу суботу задовољно кренуо у родни Тутин. Чекајући аутобус, у доколици пажњу су му привукли шибичари. Учинило му се да ће веома лако открити где је кулица и да може вишеструко увећати својих 300 марака које је стискао у дну чепа.

Наравно, није знао за подлу превару шибичара. Није знао да они раде тимски да би привук-

ли муштерије. Није знао да они који наводно добијају на шибичама, да су они управо чланови тима шибичара задужени да навуку наивне. Пантелић је био наиван и насео трику. Видевши да појединци погађају где је кулица и за то добијају по 100 марака, одлучио је да и он окуша срећу.

Најпре је уложио 100 марака и добио. Није знао да је и то део игре. Затим је три пута изгубио, а онда још једном погодио под којом је кутијом од шибичара кулица, да би му на крају шибичари истерали из чепа свих 300

марака које је имао. Збуњен није се закљонио од убитачног сунца и температуре која је тог дана досегла 29 степени Целзијуса.

Погођен оним шта му се десило са шибичарима и јаким сунчевима зрацима, Јеврем Пантелић се на перону аутобуске станице, само двадесетак минута касније, срушио на асфалт. Лекари су констатовали тренутну смрт. Узрок - инфаркт!

Међутим, ту није крај приче. Два дежурна милиционера су урадили оно што су могли. Нересрешеном човеку су чаршавом прекрили главу и горњи део тела, јавили надлежнима о случају и остали ту да страже. Невсвакидашњи суботњи призор на аутобуској станици трајао је неколико сати. Наиме, толико је било потребно надлежним службама да се беживотно тело уклони са перона аутобуске станице.

За то време путници, којих је тог дана било прилично, згражавали су се над призором. Неки чак, не видевши од гужве мртвог човека на асфалту ту међу путницима, умало да га нису нагазили. Било је ту и деце па и људи са срчаним тегобама који су од самог призора могли да заврше као и несрећни Пантелић. Д. Вуковић

Фитотерапија у спрези са науком

СТЕВА ЈЕ ПРАВИ НАРОДНИ ТРАВАР

● Мокраћни органи су веома значајни за људски организам. Њихова главна улога је изbacивање вишка воде, разних соли и отровних састојака који настају као крајњи производ унетих и искоришћених беланчевина

Стево Марић, травар

Једно од веома честих обољења мокраћних органа познато је под именом CYSTITIS тј. запаљење бешике. Разликујемо акутно и хронично запаљење бешике. У случају акутног запаљења наступају честа мокрења праћена боловима па болесник за овом физиолошком потребом осећа нагон сваких пет минута, док код хроничног запаљења нагон за мокрењем је нешто ређе, болови мањег интензитета али су последице теже и опасније. Док акутно запаљење бешике траје највише седам дана, хронично је дуготрајно и повремено се погоршава. У оба случаја мора се тражити узрок који је често последица обољења других органа.

Овим кратким уводом циљ нам је био да читаоцу скренемо пажњу да свако обољење везано за ове осетљиве органе треба озбиљно схватити јер последице могу да буду тешке и веома озбиљне. Причу која следи испричао нам је Београђанин Предраг Шкорић. Иако је тек недавно прешао тридесету годину живота, Предраг је већ искусио шта значи када се болест запустити и узме маха. Годину дана покушавао је да се ослободи хроничног циститиса али с промљивим успехом. О том периоду Предраг прича:

„ - По професији сам трговац и веома често на путу. У младости никада ни од чега нисам био болес-

тан па зато највероватније у почетку моје болести ни учестала запаљења бешике нисам схватио озбиљно. Повремено сам се, истина, обраћао лекару али морам да признам да сам лекове узимао само док ми не би било боље, а после сам заборављао на њих све док се болест не би повратила. Тако је то трајало месецима, а природа мог посла ми није дозвољавала да се сукобљивим леком сам болест зауставим. Нисам имао неке велике болове, али оно што ми је највише сметало је што сам имао честе нагоне за мокрењем. Ово ми је нарочито тешко падало у току путовања. Дешавало ми се да од Београда до Димитровграда по седам-осам пута морам да прекидам возњу. Сваки пут када бих отишао лекару, знао сам шта ће да ми каже, али су ме послови онемогућавали да се систематски лечим, а време је протицало.“

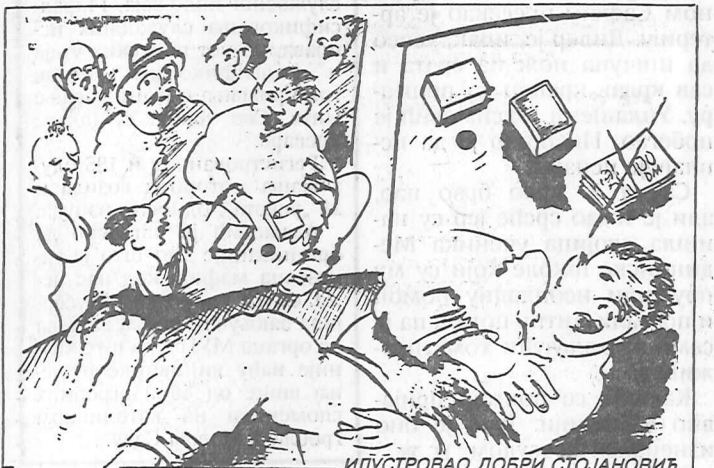
Предраг о свему овоме прича као да се све то догађало некоме другом - слободно и без устезања.

„ Већ ми је било дозвољавало да се стално враћам на почетак. Схватио сам да се болест неће сама повући па сам послушао савет једног рођака да покушам са фитотерапијом. Искрено, нисам веровао да ми то може помоћи али ме он убедио да је Стево Марић прави народни травар коме он верује и за кога мисли да ће моћи да ми помогне. Тада сам помислио да се, можда, бапн у лековитом биљу крије лек за моју болест и отишао сам к Стеви. Ништа ми није обећао, дао ми је своје биљне саставе и рекао ми да их користим по упутствима, а када потрошим први комплет да му се јавим. У свему сам га послушао. Редовно сам кувао и пио чајеве и капи, а када сам ишао на пут све сам носио са собом. Решио сам да овога пута истрајем. Знао сам да моја болест неће тако брзо да се повуче али ни слутно нисам да ће ми већ после седам дана бити боље. То ме је охрабрило па сам наставио са Стевиным биљним саставима. Након месец дана, када сам потрошио цео комплет, осећао сам се одлично. Од тада је прошло пет месеци и од моје болести више нема ни трага. Сада путујем без страха да ћу морати да се заустављам сваки час. О траварима сам променио мишљење - искрено им верујем, наравно оним правим, народним, каква је и Стево Марић.“

Марићеве биљне комбинације, иначе, имају широк спектар деловања па тако успешно побољшавају радни и животни век, отклањају кардиоваскуларне сметње, јачају срчани мишић, помажу у случајевима нервне напетости, несанице, ангине пекторис, побољшавају циркулацију крви и ублажавају многе тегобе које муче савременог човека. Марић је пронао и у неке тајне кинеске традиционалне медицине па отуда његови биљни састави успешно решавају проблеме импотенције, стерилитета, обољења простате, а показали су се ефикасним и у случајевима „женских“ болести, окоштавања, реуме, бронхитиса, дијабетеса, жучи, бубрега, синуса...“

Са Стевом Марићем можете контактирати на ове адресе: Београд, Шафарикова 6, стан у приземљу (оријентација за улицу: улаз из Цетињске, иза зграде „Политике“) телефон 011/322-68-68 сваког дана од 12 до 18, суботом од 10 до 12 у које дане дежурни лекар који вам може дати сва потребна објашњења и савете, или у Банатском Новом Селу, Лоле Рибара 76, сваког дана од 8 до 20 часова, телефон 013/716-35. Сви Марићеве производи имају атесте. На писма не одговара.

ЗАКУЉБИНИ ПРОСТОР

ИЛУСТРОВАО ДОБРИ СТОЈАНОВИЋ